

עין משפט
גז מוצה

קי:

שמונה שרצים פרק ארבעה עשר שבת

מסורת הש"ס

לו א מיי פשוה הלכות
אסורי ביאה הל' י"א
סנה לויין קב טושיב ארבע
סי ה טעף יז:
לח ב מיי סס הלכה י
טושיב סס פמי יא:
לח ג מיי סס טושיב סס
טעף יז כג"ה:

תורה אור השלם

1 ומעין וכתוב ונתק
וכרות לא הקריבו לוי
ובארבעם לא תעשה
ויקרא כב כד

והתניא מניין לפרוה (ג) שהוא אסור. ואל"ת אפילו לא אסור סורוס
מיקשי ליה דליתקרי משום פריה ורביה וכ"ת משום דהוי
מזי לשנויי ציט לו בניס הא משמע בסוף הכה על יצממו ויצמות דף
סה: גבי דבימהו דר' תישל דלי הוי מייפקדה אפריה ורביה לא הוי
שמאי סנה דעקרתא א"ע"ג דהוי לה
שמי נקוט ושני זכרים משום דנקר
זרע [את] זרעך ועבר אל מנת ידך
וקהא (י) ובלשה ללא שייך סורוס
אוקי במסקנא לרבי יוחנן בן ברוקה
דמתייב בפריה ורביה בעקרה וזקנה
ולא מוקי ציט לה בניס ויש לומר
דמסורוס ניחא ליה למפרך משום
דליכא למ"ד דפרק הכה על יצממו
(סס דף סא:) כיון דקיימא פריה ורביה
תו לא נריך: תלמוד א"ר
ובארבעם לא תעשו: מנחם קא דריש
והא דלמך כתיב (דף יד:) שאלו את
בן זומא מהו לסרוקי כלנא אמר להו
בארבעם לא תעשו כל שצאלתם לא
תעשו התם נפקא לן מארץ דמפרש
בשאלמות דרב אחאי (י) דהא חובת
הגוף הוא מה לי בפרך מה לי בחי"ל
אלה האי בפרך נלל אשר אתך
והכל מנחם דריש כדפי' ומה שמפרש
בשאלמותו דהא דאמר לשמות סנה
דעקרתא היינו כרבי יהודה דלמך
דבר שאין מתכוין אסור וא"ע"ג דק"ל
כר"ש דשרי היינו דוקא בשבת משום
דצניין מלאת מתעבת אלל בכל
המורה כולה כפייה לן כרבי יהודה
ואין נראה לר"י דכלל המורה כולה
ק"ל כר"ש דשרי כמשמע לעיל כפי'
המולא (פא:) דלמך דרבי יוחנן סבר
כסתם משנה דמיר חוסף ומפסקם
וכו' והיינו כרבי שמעון דשרי דבר
שאינו מתכוין וכן משמע דפרק כל
פסולי המוקדשין (בבב"ב דף נה.)
דשמואל סבר כר"ש בכל המורה כולה
דדבר שאין מתכוין שרי גבי המקח
דס דכדור דפקק שמואל התם כר"ש
דשרי להקיין ופרקי עד השתא לא
אשמעינן שמואל דדבר שאין מתכוין
מומר דלמך רב חייה בר אשי' ולי'
יש מילוק בין שבת לדעלמא איטריך
התם שפיר לפסוק כר"ש א"ע"ג דכבר
אשמעינן דבשבת הלכה כר"ש והכל
אתיא אפילו לר' שמעון דפסיק רישיה
הוא דודאי יתמך בשמי' כוס עיקרין:
להביא

קפיו. כלי מחזיק ג' לוגין: שמכי. כללים: פרסאי. גדולים הם:
קוס מוויני. מלי מוויני כמו יעמוד השמן (מלפס ב ד:) וליבעסה.
יעמנה כלי ידעמה פתאוס: כונא. מלא אגרוף: מוריקא.
כרכום: שזלנא. תלתן פנגרי"ג: שיעי דגנא. מגופת כבית:
ולשייפיה. לכשורו כמים: פשטינא.
עשב שאינו גדל בקומה אלא הולך
ופשט על גבי קרקע: חרנוגא. מין
עשב הוא שגדל אלל היגים: הינא
רומינא. מין הגא הוא שנקרחת
רומית: וליסבה כשחקי דכיתנא.
יקחו אותו האפר ככלאי בגדי פשתן
קקין: דעמר גופנא. קוטיון: ליכרי
שז כירי. שזעה גומות: שזשפא
דערלה. זמרות של כרס ילדה:
וליקטתה כסא דחמרא. יאחז כוס של
יין בידיה ותשכ על הגומא: ולוקמה
מסא. מעל גומא זו וישיבה על זו
ועל כל עמידה נימא לה קוס מוויני:
קמחא דסמידא. קמח סולת: וליסבה.
יסוכו אותה ממנו: דנעמינא. בת
לשמה: ליפסח לה הבינא דחמרא
לשמה. כלומר יין הרבה ששתה
תמיד: שערסא דמשפחה כשפוחא
דכונא חורסי. שורה הנמלאת
בגללי פודה לגנה: אי נקטא. לה
בידה חד יומא פסקה מווינה תרי
יומי. אית דגרס נקטה חדא נימא
גרעין אחד: לירקונא. דלמנן לעילד'
קומא וגביה גילא וכורכמא תרי
בשיכרא ומיעקר: ואי לא. דלית
ליה. אי נמי עבד ולא אחיי: רישא
דשיכרא. ראש דג ששמו שניטוא:
דמילחא. שהוא מלוח: מוויני דקמלי.
זיר חביס: דקירי. מין עופות
קטינס: ולישייפיה. יפספסוהו כו:
בין סנור לגורא. בין סנור לכותל
במקום חס שזיע וילא החולי: הרואה
שיחממו. לזה: יקנתו כסדינו.
יעטפו כסדינו יפה או כסדין של
חולה אחר של חולי זה: עבד ליה רב
כהנא. רפואה זו של סדין: קירא
דנישכרוסי. שעה הלפה ונטופת
מכורת שנתמללה וערפת: אהלא.
אלויין: סולנא. ארוס: עילא בר
חמרא. עיר בן אסות: ולינא.
החולה: מליעסא דרישיה. המלעגת
ראשו: וליכוק ליה דמא מאסופיה.
יקח לעיר ממלחו: ולוסיבא ארישיה.
ישך הדס על המלחלת: ולודר
מעשיה. שלא יכנס מדס זה צנינו:
רישא דכרכא. של איל: דמנח ככשא.
כבוש בחומץ או בלי: דבר אחר
מוטרנא. מור עילא (י) במכרכרות
מומר: מככוסא דמישרי. מאלע
הערוגה שהם חריפים: אשגל גלימין.
השאינן הטלית: ואינן כה. ואשן כה:
קלי. מעט: איכרין גנא. נכרך כה וישן
כה: נפל טורסא טורסא. קדמה הטלית
מחוס שריפת החולי שילא עם היציה
ופלה חמיכות דקוח: ומי שרי. לשמות
כוס עיקרין: לא פששו. קרי ביה לא

קפיו. כלי מחזיק ג' לוגין: שמכי. כללים: פרסאי. גדולים הם:
קוס מוויני. מלי מוויני כמו יעמוד השמן (מלפס ב ד:) וליבעסה.
יעמנה כלי ידעמה פתאוס: כונא. מלא אגרוף: מוריקא.
כרכום: שזלנא. תלתן פנגרי"ג: שיעי דגנא. מגופת כבית:
ולשייפיה. לכשורו כמים: פשטינא.
עשב שאינו גדל בקומה אלא הולך
ופשט על גבי קרקע: חרנוגא. מין
עשב הוא שגדל אלל היגים: הינא
רומינא. מין הגא הוא שנקרחת
רומית: וליסבה כשחקי דכיתנא.
יקחו אותו האפר ככלאי בגדי פשתן
קקין: דעמר גופנא. קוטיון: ליכרי
שז כירי. שזעה גומות: שזשפא
דערלה. זמרות של כרס ילדה:
וליקטתה כסא דחמרא. יאחז כוס של
יין בידיה ותשכ על הגומא: ולוקמה
מסא. מעל גומא זו וישיבה על זו
ועל כל עמידה נימא לה קוס מוויני:
קמחא דסמידא. קמח סולת: וליסבה.
יסוכו אותה ממנו: דנעמינא. בת
לשמה: ליפסח לה הבינא דחמרא
לשמה. כלומר יין הרבה ששתה
תמיד: שערסא דמשפחה כשפוחא
דכונא חורסי. שורה הנמלאת
בגללי פודה לגנה: אי נקטא. לה
בידה חד יומא פסקה מווינה תרי
יומי. אית דגרס נקטה חדא נימא
גרעין אחד: לירקונא. דלמנן לעילד'
קומא וגביה גילא וכורכמא תרי
בשיכרא ומיעקר: ואי לא. דלית
ליה. אי נמי עבד ולא אחיי: רישא
דשיכרא. ראש דג ששמו שניטוא:
דמילחא. שהוא מלוח: מוויני דקמלי.
זיר חביס: דקירי. מין עופות
קטינס: ולישייפיה. יפספסוהו כו:
בין סנור לגורא. בין סנור לכותל
במקום חס שזיע וילא החולי: הרואה
שיחממו. לזה: יקנתו כסדינו.
יעטפו כסדינו יפה או כסדין של
חולה אחר של חולי זה: עבד ליה רב
כהנא. רפואה זו של סדין: קירא
דנישכרוסי. שעה הלפה ונטופת
מכורת שנתמללה וערפת: אהלא.
אלויין: סולנא. ארוס: עילא בר
חמרא. עיר בן אסות: ולינא.
החולה: מליעסא דרישיה. המלעגת
ראשו: וליכוק ליה דמא מאסופיה.
יקח לעיר ממלחו: ולוסיבא ארישיה.
ישך הדס על המלחלת: ולודר
מעשיה. שלא יכנס מדס זה צנינו:
רישא דכרכא. של איל: דמנח ככשא.
כבוש בחומץ או בלי: דבר אחר
מוטרנא. מור עילא (י) במכרכרות
מומר: מככוסא דמישרי. מאלע
הערוגה שהם חריפים: אשגל גלימין.
השאינן הטלית: ואינן כה. ואשן כה:
קלי. מעט: איכרין גנא. נכרך כה וישן
כה: נפל טורסא טורסא. קדמה הטלית
מחוס שריפת החולי שילא עם היציה
ופלה חמיכות דקוח: ומי שרי. לשמות
כוס עיקרין: לא פששו. קרי ביה לא

(א) ויני' השרץ פשטינא פוי
עשב שאינו גם אלל חסב,
(ב) מי' לר על ארבה ערין,
(ג) שאין ער שום ארבה
למנן מתקרי' ערין ערין
(ד) ופשינא,
(ה) פרשת אסור סימן קה,
(ו) וסס.

הגהות הב"ח

(א) נמי כשיכרא ומיעקר ולי
(ב) (ג) ישי' דיה דבר אחר
וכי טולא. יר טולא פתס
לויקטתה דקופתא וכן הוא
במ"ד דף ק"ח פ"ב: (א) הוי'
ד"ה יהמיל מנין לפירוס
בארם הוא אסור:

לעיו רש"י

סגרי"ג (פיגורין) ולי
גרמיית חילת (בבב"ב).
כחנה.
אליין [אלויין] אלי
(בבב"ב).

מיעשו: ומספרם מאליו. וא"ע"ג דסורוס אסור צדיס: וסא אמר רב אשי. דההוא לאו סורוס הוא אלל רמות רוחא נקיטא ליה לתרגומו ומשיטל
הודו הוא מתאבל ואינו שמתם אלל בקירוס אפילו ממילא אסור: אלל כסריס. הך דשרי למישי כוס של עיקרין כמי שהוא סריס כבר עסקין:
הכל